

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/417/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711207568
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6711207568.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Petra Priehodu a Mgr. Emy Novodomcovej v právnej veci navrhovateľa S. K. nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XXXX/XX, XXX XX O., štátne občianstvo SR, zastúpený J.. E. Q., advokát, Advokátska kancelária so sídlom V.. T. XX/XX, XXX XX O. proti odporcovi I. P., miesto podnikania R. XXXX/XX, XXX XX, P. P., IČO: XX XXX XXX zastúpený S.. J. S., splnomocnený zástupca, bytom V. X, XXX XX P. P., o zaplatenie 94,- Eur s prísl. a o zaplatenie 15,04 Eur, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 05. 06. 2012 č.k. 14C/137/2011-102 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 29,07 Eur na účet právneho zástupcu J.. E. Q. v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 94,- Eur s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 94,- Eur od 06. 04. 2011 do zaplatenia z titulu nájomného a sumu 15,04 Eur z titulu zmluvnej pokuty. Odporcovi uložil tiež povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania. Prvostupňový súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je v celom rozsahu dôvodný. Navrhovateľ uplatnil nárok vyplývajúci zo zmluvy o nájme zo dňa 03. 11. 2009, keď jej uzavretie účastníci konania nerozporovali. Zmluvu navrhovateľ spolu s ostatnými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti uzatvoril ako prenajímateľ a odporca ako nájomca. Predmetom nájmu boli nebytové priestory v dome č. XX/XX na V.. T. vo O., v jeho suteréne o celkovej výmere podlahovej plochy 55 m², ktoré sa odporca ako nájomca zaviazal užívať na účely prevádzkovania kaviarne - baru. K pochybnostiam odporcu o tom, či navrhovateľ a ostatní prenajímatelia uzatvorili zmluvu v zastúpení J.. E. Q., realitná kancelária s miestom podnikania O. V.. T. XX/XX prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní vzhľadom na predložené plnomocenstvo zo dňa 28. 02. 2009 uzavrel, že pri tomto právnom úkone bol za navrhovateľa J.. E. Q., realitná kancelária s miestom podnikania O., tento úkon oprávnený urobiť.

Pokiaľ odporca tvrdil, že zmluva bola síce uzavretá na nájom nebytových priestorov, ale nešlo v skutočnosti o nebytové priestory, len o spoločné časti a zariadenia domu (pivnice resp. pôvodne kotolňu domu), predmetné priestory neboli rozhodnutím stavebného úradu nikdy určené na nebytové priestory a preto nemožno na zmluvu aplikovať ust. § 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, ale treba aplikovať všeobecné ustanovenia Obč. zák. o nájme, konkrétne § 663 a nasl. najmä § 679 ods. 1 pokiaľ ide možnosť odstúpenia od nájmovej zmluvy, súd obranu odporcu vyhodnotil ako nedôvodnú. Bolo jednoznačne dokázané, že odporcovi boli prenajaté nebytové priestory, ako vyplýva z bodu 1 Zmluvy o nájme zo dňa 03. 11. 2009. Skutočnosť, že šlo o nebytové priestory preukazuje aj účel, na ktoré boli tieto

nebytové priestory odporcovi prenajaté (prevádzkovanie kaviarne - baru). Predmetné nebytové priestory nikdy neslúžili na bývanie, charakter budovy, v ktorej sa tieto priestory nachádzajú, vyplýva zo stanoviska Mesta Zvolen, Spoločný obecný úrad - odbor stavebnej správy zo dňa 18. 11. 2008 „Vec: posúdenie účelu využitia stavby“ a ďalších dôkazov, že ide o trojpodlažnú budovu s podkrovím čiastočným podpivničením a pasážou, suterén je súčasťou nebytovej budovy - budovy pre administratívu, obchod a služby. Súd z označených dôkazov uzatvoril, že prenajaté priestory spĺňali charakter nebytových priestorov v zmysle zák. č. 116/1990 Zb. - § 1. Súd nevykonal návrh vypočuť svedka J. L. spracovateľa stanovisk Mesta Zvolen, keď tento dôkaz považoval za nadbytočný, nakoľko svedok by k posúdeniu účelu využitia stavby neuviedol nič iné, len to, čo je obsahom písomných stanovisk a preto by to nemohlo mať vplyv na záver súdu ohľadom charakteru prenajatých priestorov podľa predmetnej zmluvy o nájme. K spornej otázke, či nájomná zmluva zanikla výpoveďou odporcu zo dňa 23. 2. 2011 s výpovednou dobou 1 mesiac, alebo na základe výpovede navrhovateľa a ostatných prenajímateľov zo dňa 08. 04. 2011 s výpovednou dobou 12 mesiacov prvostupňový súd aplikujúc ust. zák.č. 116/1990 Zb. uviedol, že účastníci zmluvy si dojednali, že túto zmluvu možno vypovedať aj bez udania dôvodu, pričom výpovedná lehota je 3 mesačná a začne plynúť od prvého dňa mesiaca po doručení druhému účastníkovi zmluvy. To znamená, že tak prenajímateľa, konkrétne navrhovateľ s ostatnými prenajímateľmi, ako aj žalovaní boli oprávnení zmluvu vypovedať bez udania dôvodu s trojmesačnou výpovednou lehotou. Ďalšie dojednanie o možnosti zmluvu vypovedať sa týkalo už len prenajímateľov, ktorí v zmysle zmluvných dojednaní boli oprávnení zmluvu vypovedať aj z dôvodu porušenia zmluvy s výpovednou jednomesačnou lehotou s tým, že táto začne plynúť od prvého dňa mesiaca po doručení nájomcovi. Potom, ak odporca vypovedal nájomnú zmluvu listom zo dňa 23. 02. 2011 bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody uviedol, výpoveď bola doručená zástupcovi prenajímateľov dňa 02. 03. 2011 výpovedná lehota začala plynúť odo dňa 01. 04. 2011 a uplynula po 3 mesiacoch, teda 30. 06. 2011. Počas plynutia tejto výpovednej lehoty využili svoje právo vypovedať nájomnú zmluvu prenajímateľa, teda i navrhovateľ, zmluvu vypovedal listom 08. 04. 2011 doručeným odporcovi 14. 04. 2011. Výpovedným dôvodom bolo porušenie zmluvy odporcom a to meškanie s platením nájomného viac ako jeden mesiac. Pre tento prípad výpovede bola v zmluve dojednaná jednomesačná výpovedná lehota, táto začala plynúť od 01. 05. 2011 a uplynula dňa 31. 05. 2011, kedy skončil nájom podľa predmetnej nájomnej zmluvy a to skôr, než skončil uplynutím výpovednej lehoty podľa výpovede odporcu zo dňa 23. 02. 2011. Súd uzavrel, že nájomný vzťah z predmetnej nájomnej zmluvy zanikol na základe výpovede navrhovateľa a ostatných prenajímateľov zo dňa 08. 04. 2011, dňa 31. 05. 2011. Na tento prípad nie je možné aplikovať ust. § 679 ods. 1 Obč. zák., nakoľko zmluva sa spravuje osobitným zákonom č. 116/1990 Zb. Nárok uplatnený navrhovateľom na zaplatenie nájomného v sume 94,- Eur sa týka mesiaca apríl 2011 a vyplýva z bodu III. nájomnej zmluvy. Z dokazovania je zistené, že v tomto mesiaci nájom trval, preto mal odporca povinnosť navrhovateľovi za apríl 2011 uvedené nájomné zaplatiť. Pretože nepreukázal splnenie tejto povinnosti, súd žalobe o zaplatenie nájomného v sume 94,- Eur za mesiac apríl 2011 vyhovel.

K sume 100,- Eur, o ktorej odporca tvrdil, že ju zaplatil v novembri 2009 na požiadanie J.. E. Q. na jemu neznámy účel bez potvrdenia a ktorú odporca žiadal započítať na pohľadávku navrhovateľa v tomto konaní, súd uviedol, že odporca nepreukázal zaplatenie tejto sumy, okrem toho aj v prípade preukázania jeho započítací prejav nie je v súlade s právom, keďže túto sumu žiadal započítať nielen na predmetnú pohľadávku v tomto súdnom konaní, ale žiadal ju započítať aj na iné pohľadávky v iných konaniach (6C/101/2011, 8C/167/2011 a 14C/168/2011), takže je v rozpore s ust. § 580 Obč. zák. Započítací prejav musí spĺňať všetky náležitosti platného právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Obč. zák., okrem iného musí byť urobený určite i zrozumiteľne, inak je neplatný. V tomto prípade započítací prejav odporca nevykonal určite a zrozumiteľne, v rôznych súdnych konaniach tú istú pohľadávku uplatnil na započítanie voči rôznym veriteľom na ich rôzne pohľadávky a preto právny úkon započítania je podľa § 37 ods. 1 O.z. absolútne neplatný. Neurčitosť tohto započítacieho prejavu neodstránil ani v rámci predmetného súdneho konania. Navrhovateľ i právny zástupca navrhovateľa popreli prijatie sumy 100,- Eur od odporcu, listinný dôkaz o platbe odporca nepredložil. Pokiaľ navrhol vykonať dôkaz absolvovaním vypočutia na detektore lži, súd tento nepripustil, pretože nejde o hodnoverný dôkaz, nemožno ho ako dôkaz použiť a pokiaľ ide o svedkov S.. R. X. a splnomocneného zástupcu odporcu S.. J. S., tento dôkaz je zbytočný, pretože pokiaľ by aj potvrdili, že odporca odovzdal sumu 100,- Eur J.. Q., zakladalo by to nárok odporcu na vrátenie tejto sumy od toho, komu suma bola vyplatená a nie od navrhovateľa. Existencia tvrdenej pohľadávky odporcu v sume 100,- Eur voči navrhovateľovi preukázaná nie je.

Skutočnosti, či odporca dňa 01. 04. 2011 odovzdal, alebo neodovzdal kľúče od prenajatých priestorov splnomocnenému zástupcovi prenajímateľov, považoval súd za právne irelevantné, keďže súd dospel k záveru, že nájom zanikol až dňa 31. 05. 2011.

Pokiaľ ide o uplatnený nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty 15,04 Eur, súd tento nárok považoval za dôvodný, vzhľadom na obsah zmluvy o nájme zo dňa 03. 11. 2009, v ktorej si účastníci dohodli, že v prípade, ak odporca ako nájomca neuhradí prenajímateľom mesačné nájomné v lehote do 5. dňa príslušného mesiaca, bude nájomca povinný uhradiť prenajímateľovi zmluvnú pokutu vo výške 8% z načas neuhradeného nájomného za každý, čo i len začatý mesiac omeškania sa s príslušnou úhradou nájomného. Pretože odporca nezaplatil nájomné do 05. 04. 2011, dostal sa do omeškania a za prvý mesiac omeškania od 06. 04. 2011 je povinný zaplatiť dojednanú zmluvnú pokutu vo výške 8% z dlžnej sumy 94,- Eur t.j. v sume 7,51 Eur a za druhý mesiac omeškania od 06. 05. 2011 rovnakú zmluvnú pokutu (§ 544 a nasl. O.z.).

Rovnako dôvodná bola žaloba aj v časti uplatnených úrokov z omeškania, keď je preukázateľné, že sa odporca dostal do omeškania s úhradou nájomného za apríl 2011. K prvému dňu omeškania 06. 04. 2011 bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky 1% zvýšená o 8% bodov, preto má navrhovateľ nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9% z dlžného nájomného 94,- Eur.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odporca odvolanie. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci, nevykonaním navrhnutých dôkazov, ďalej tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal prvostupňovému súdu, že sa nevysporiadal dostatočne s jeho tvrdeniami a bez ďalšieho preverovania a hodnoverného skúmania navrhnutých dôkazov v danej veci rozhodol. Naďalej tvrdí, že predmetné prenajaté priestory nikdy neboli nebytovým priestorom určeným na podnikanie, pretože neboli rozhodnutím stavebného úradu nikdy určené na nebytové účely. Vedomý prenájom nebytových priestorov, ktoré neboli nebytovými priestormi na prevádzkareň zo strany navrhovateľa a jeho spoluvlastníkov označil za veľký podvod voči nemu. Prvostupňový súd sa nezaoberal uvedenou skutočnosťou dostatočne a nepožadoval od navrhovateľa príslušné rozhodnutie stavebného úradu, ako jednoznačný dôkaz o tom, či boli v danom prípade prenajaté spoločné priestory a zariadenia domu zmenené stavebným úradom na nebytový priestor na podnikanie a či sa spor týka nebytových priestorov. Pretože podľa jeho názoru nešlo o nebytové priestory, nemala byť vec posudzovaná podľa zák. č. 116/1990 Zb. Poukázal v tejto súvislosti na § 1 zák. č. 116/1990 Zb. a § 82 a 85 zák. č. 50/1976 Zb. z čoho vyvodil, že pokiaľ sa navrhovateľ s ostatnými spoluvlastníkmi domu rozhodli prerobiť pôvodnú kotolňu a pivnicu na podnikateľský priestor a prevádzkareň kaviarne baru, jednoznačne pri zmene účelu stavby bolo potrebné kolaudačné rozhodnutie ako osvedčenie, že tieto pôvodne spoločné časti a zariadenia domu sú spôsobilé na prevádzku. Až po takomto konaní a rozhodnutí mohli prenajímať nebytové priestory a uzatvoriť relevantnú zmluvu o nájme nebytových priestorov. Prvostupňový súd bez potrebného preukázania rozhodnutia stavebného úradu posúdil prenajaté priestory ako nebytové na základe antidatovaného listu Mesta Zvolen. Tento však nie je rozhodnutím stavebného úradu, ktorému predchádzalo kolaudačné konanie, resp. konanie o zmene účelu užívania stavby s následným vydaním rozhodnutia o zmene účelu užívania pôvodne spoločných častí a zariadení domu na nový účel prevádzkarene kaviarne baru, ktorý podvodom navrhovateľ so spoluvlastníkmi deklarovali pri uzatváraní nájomnej zmluvy s odporcom. Odvoláva sa aj proti rozhodnutiu o povinnosti zaplatiť navrhovateľovi trovy konania, ktoré vzhľadom na charakter žaloby jednoduchosť sporu a výšku údajne dlžnej sumy považuje za neprimerane vysoké. Navrhol zmeniť rozsudok okresného súdu tak, že návrh bude v celom rozsahu zamietnutý resp. zrušený a vrátiť vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie pre zabezpečenie potrebných dôkazov. Pokiaľ by sa súd napriek jeho argumentom stotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, navrhuje zmeniť rozhodnutie v časti trov konania, ktoré považuje za neúmerné a zísťne umelo vyrobené právnym zástupcom navrhovateľa vzhľadom na jeho osem samostatne podaných podaní.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného advokáta. Tvrdenia odporcu uvedené v odvolaní označil za právne irelevantné, nezakladajúce sa na pravde, ktoré nie sú ničím podložené.

K tvrdeniu odporcu, že prenajaté priestory nikdy neboli nebytovým priestorom určeným na podnikanie poukázal na skutočnosť, že niekoľko dní po podpísaní nájomnej zmluvy sa za J.. Q. dostavil S.. S. - zástupca odporcu, ktorý ho požiadal o písomné potvrdenie stavebného úradu o tom, že prenajímané priestory sú nebytové, pretože bez takéhoto potvrdenia nemôže dostať súhlas na zriadenie prevádzky v dome č. XX/XX na V.. T. vo O. od regionálneho úradu verejného zdravotníctva vo Zvolene. V predmetných prenajatých priestoroch sa nachádzala prevádzka kaviarne - baru už od roku 1992 (20 rokov) a predmetné priestory neboli nikdy priestormi bytovými už od postavenia nehnuteľnosti. Predmetný dom bol postavený pred druhou svetovou vojnou ako nebytový dom na účely predajne firmy K., v ktorej sa predávala spotrebná elektrotechnika a v samotných priestoroch prenajatých odporcovi boli skladové priestory predajne až do 50 rokov minulého storočia. Na pojednávaní dňa 05. 06. 2012 J.. Q. súdu predložil posúdenie - určenie stavebného úradu - Mesta Zvolen zo dňa 18. 11. 2008 a 11. 09. 2009, že priestory prenajímané odporcovi sú nebytové priestory. Nešlo o žiadny list radového zamestnanca stavebného úradu, posúdenie bolo vykonané na základe písomnej žiadosti Y. K. zo dňa 14. 11. 2008 v súlade s § 104 stavebného zákona č. 50/1976 Zb. V mene stavebného úradu konal S.. R. Q. primátor mesta zastúpený oprávnenou osobou. Posúdenie a určenie účelu využitia stavby bolo písomne potvrdené z jediného dôvodu, ktorým bola požiadavka Regionálneho úradu verejného zdravotníctva vo Zvolene. Posúdenie účelu využitia stavby sa nachádza nielen na príslušnom stavebnom úrade, ale aj Regionálnom úrade verejného zdravotníctva vo Zvolene, kde ho doručil odporca, prípadne jeho zástupca, ako aj u nájomníkov nebytových priestorov v dome č. XX/XX, ktorí prevádzkujú kaviareň a bufet a ktorí ho tiež museli predložiť Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva vo Zvolene. Uvedené priestory sú samostatne vykurované, majú samostatné meranie elektrickej energie, podružný merač spotrebovanej vody, samostatné sociálne zariadenie a samostatný vchod do prevádzky, nemajú žiadny súvis s ostatnými prevádzkami nachádzajúcimi sa v uvedenom dome a netvorí pre tento dom nejaké spoločné zariadenie, či časť. Navrhovateľ tvrdí, že neexistuje žiadny dôvod, pre ktorý by mal žiadať stavebný úrad o nejaké iné rozhodnutie, že priestory sú určené na nebytové účely. K nesúhlasu s vyčíslením trov konania poukazuje na skutočnosť, že tieto boli vyčíslené v zmysle platnej Vyhl. č. 650/2004 Z.z. Navrhuje potvrdiť rozsudok okresného súdu a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci - písomné vyjadrenie k odvolaniu spolu s 20% DPH a paušálnu náhradou výdavkov.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. Odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v danej veci vykonal všetko potrebné dokazovanie pre správne zistenie a ustálenie skutkového stavu, pri odôvodňovaní rozsudku uviedol, ktoré dôkazy vykonal a na základe akých úvah ich vyhodnotil, tiež vysvetlil prečo nevykonal navrhnutý dôkaz (výsluchom svedka J. L., spracovateľa stanovísk Mesta Zvolen). Uviedol, ktoré právne predpisy sa na danú vec vzťahujú a správne ich na zistený skutkový stav aplikoval.

Odvolací súd konštatuje, že odvolateľ v tejto konkrétnej veci uvádza jediný dôvod, pre ktorý spochybňuje správnosť napadnutého rozsudku a to posúdenie prenajatých priestorov ako nebytové priestory a vzhľadom na to aplikovanie Vyhl. č. 116/1990 Zb. na vzniknutý právny vzťah. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd sa touto obranou odporcu dôsledne zaoberal v odôvodnení napadnutého rozsudku

na strane 11 druhý odsek a strane 12 prvý odsek. S týmito závermi prvostupňového súdu, v zmysle ktorých prenajaté priestory spĺňali charakter nebytových priestorov podľa § 1 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Konkrétne poukazuje na v spise sa nachádzajúce stanovisko mesta Zvolen - odbor stavebnej správy zo dňa 18. 11. 2008, v ktorom Mesto Zvolen ako príslušný stavebný úrad v súlade s § 104 stavebného zákona po uskutočnení miestneho šetrenia dňa 14. 11. 2008 určil účel využitia stavby, v ktorej sa nachádzajú priestory prenajaté odporcovi tak, že ide o nebytovú budovu - budovu pre administratívu, obchod a služby podľa § 43c ods. 1 písm. b/ a c/ stavebného zákona. Pokiaľ odporca namieta, že uvedené stanovisko Mesta Zvolen nie je rozhodnutím v zmysle § 1 písm. a/ Zákona o nájme a podnájme nebytových priestorov, teda rozhodnutím stavebného úradu o tom, že prenajaté priestory sú určené na iné účely ako na bývanie, vzhľadom na tvrdenie odporcu, že šlo o spoločné časti a priestory domu, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v súdnom konaní predložil rozhodnutie Mesta Zvolen príslušného stavebného úradu podľa § 119 ods. 3 Stavebného zákona, ktorým bol určený účel využitia stavby, v ktorej sa nachádzajú prenajaté priestory ako nebytová budova - budova pre administratívu, obchod a služby a možno mať za to, že aj priestory, ktoré boli predmetom nájomného vzťahu medzi navrhovateľom a odporcom majú charakter nebytových priestorov. V konaní nebolo preukázané, že tieto prenajaté priestory slúžili ako spoločné priestory domu, v ktorom sa nachádzali, naopak v uvedených priestoroch odporca vykonával podnikateľskú činnosť, prevádzkoval kaviareň - bar, takže bolo vylúčené, aby tieto priestory slúžili na spoločné užívanie ostatných vlastníkov alebo iných oprávnených osôb nebytového domu, resp. slúžili potrebám celého nebytového domu. Nešlo teda o priestory, ktoré by mohli mať charakter spoločných priestorov nebytového domu. Okresný súd správne posúdil prenajímané priestory ako nebytové a správne posudzoval daný vzťah na základe odkazovacej normy § 720 Obč. zák. podľa osobitného zákona zák. č. 116/1990 Zb., ktorý je vo vzťahu k občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym.

Pokiaľ namieta odporca v podanom odvolaní voči výške trov konania, odvolací súd konštatuje, že trovy konania tak, ako ich uplatnil navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu a ako ich priznal navrhovateľovi prvostupňový súd sú v súlade s Vyhl. č. 655/2004 Z.z. a odvolací súd nevidel dôvod, aby trovy konania priznané navrhovateľovi znižoval.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny s poukazom na ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní bol úspešným účastníkom navrhovateľ a preto s poukazom na ust. § 224 ods. 1 § 142 ods. 1 O.s.p. uložil neúspešnému odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby spolu s jedným režijným paušálom a 20% DPH podľa Vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške, ktorá je určená vo výroku tohto rozhodnutia (cena jedného úkonu 16,60 Eur, paušálna náhrada 7,63 Eur + 20% DPH spolu 29,07 Eur).

Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.